

Az előző évadunk számaiban a Vojtina Bábszínház bábosainak legkedvesebb meséit fűztük gyöngysorrrá. Nos, a fonál hosszú, fér még reá bőven, úgyhogy tovább gyűjtögetjük Nektek kincseinket. Most egy különleges „égi mese” kerül a fűzérre. Azért különleges, mert egy olyan ember szíve csücske, akit mindannyian nagyon szerettünk, de már nem lehet közöttünk. Mi ezzel a mesével és az alábbi sorokkal szeretnénk búcsút venni tőle, Jámbor Miklósnétól, IRÉNKÉTŐL.

„1995. április 1-től lelkesítette Jámbor Miklósné Irénke a Vojtina közösséget. A 15. évadunk kezdetén elment közülünk, s immáron vigyázó tekintete az égi mezőkről kíséri lépteinket. Ki is volt ő nekünk? Ő volt az, aki minden testi-lelki bajban tudott nekünk tanácsot adni bölcsességével, szeretetével. Közöttünk marad mindig, hisz benne van a keze munkája az épületünk minden szegletében, és ami ennél is sokkal fontosabb: a lelkünkben, az emlékeinkben él tovább.”

(Asbóth Anikó)

„A tragikus hír döbönt írje után az idő visszafelé rohan velem...

1995 tavaszán lettünk kollégák, és az azóta eltelt évek hétköznapijainak során sokat-sokat beszélgettünk. Őszinte, kedves, gondoskodó, együttérző, segítőkész, nagyon vidám kolléganőm volt Irénke...

És újra a jelenben vagyok, nézem a leírt mondataimat. Mindig ilyennek láttam őt, de most mondtam ki ezeket a szavakat először...

(Vinczéné Fuchs Mária, bábkészítő)

„Csodás mesevilágban éltél velünk éveken át. Tudom, hogy Te is így élted meg nagymamaként drága unokáiddal mint én a gyermekeimmel. Az idei első vasárnap délelőtt már hiába kerestelek a nézőtérén a szép, őszes nagymamák közt. A földi meséket nélkülöd játszottuk tovább, Te az örök mesék birodalmából néha tekints le ránk!”

(Reschofsky György)

„Nagyi!

Most, hogy elmentél tőlünk, lettünk igazán „nagykorúak”, s most lenne csak igazán szükség a mi „Nagyanyónkra”.

Vigyázz ránk!”

(Szabó Tibor)

„Örömlék, ha néha kiülnél egy felhő szélére, és egy szót sem szólva ingatnád a fejed, ha nem tetszik, amit látsz! Annak is örömlék, ha néha kiülnél egy felhő szélére, és elsírnád magad az örömtől, mert annyira boldoggá tesz, amit látsz! A fontos az, hogy figyelj ránk eztán is, jó? Nélküled más lenne...” (Papp Melinda)